sportul Magazin

IDEI DESPRE EDUCAŢIA FIZICĂ, REFLECTATE ÎN REGULAMENTUL ORGANIC

La sfîrşitul anului 1831, se votează Regulamentul Organic pentru Muntenia şi Moldova, regulament care pe lîngă acordarea unor libertăţi economice şi sociale, stipulează şi unele aspecte în organizarea învăţămîntului din ambele principate.

Cu privire la procesul de instruire şi educaţie a elevilor din şcolile secundare, în articolul I al Regulamentului Organic din cadrul secţiunii „PENTRU ŞCOALE", care era acelaşi şi pentru Muntenia şi Moldova — cu mici deosebiri de formulare — se spunea :

„Buna creştere este cea mai dintîi trebuinţă a unui neam, ea este temelia şi chezăşia pentru paza tuturor aşezămintelor obşteşti. Lucrarea ce buna creştere face pentru întemeierea fericirii fiecărui om în parte şi a tuturor neamurilor de obşte, este foarte mare şi netăgăduită ; de aceea meşteşugul de a împodobi pe om cu bune obiceiuri, a fost din toată vremea cea mai mare îngrijire a legiuitorilor celor mai luminaţi şi o adîncă gîndire pentru cei mai învăţaţi filozofi".

Cu privire la educaţia tineretului ca element important în viaţa socială, Regulamentul Organic preciza că : **„datoria unei conduceri de stat este de a înlesni tinerimii mijloacele trebuincioase pentru ca să-şi dezvolte puterile înţelegătoare şi morale şi a le da povăţuire cuviincioasă pe calea vieţii în societate, căci dacă buna creştere va rămîne neglijată la o vîrstă cînd oamenii îşi fac cele dintîi obiceiuri de care se simt în toată viaţa, cele mai bune fireşti aplecări (inclinaţii) vor rămîne într-o stare de amorţire, sau se vor strica de tot ; atunci, buna creştere lipsind se va pierde şi binele ce ar putea izvori dintre aceste fireşti înclinaţii, nu numai pentru fiecare în parte ci pentru toată societatea".**

În finalul acestei secţiuni se arată că este necesar ca şcoala să contribuie pentru a **„îmbogăţi — la tineret — mintea cu ştiinţe folositoare ; a dezvolta puterile înţelegătoare şi morale, a îndrepta şi întemeia aceste puteri, prin deprinderea de bună chibzuire ; pe scurt a se întări trupul şi a li se dezvolta duhul".**

În capitolul V, rezervat acţiunilor desfăşurate în pensioane şi internate, în cadrul secţiunii I paragraful 223 cu privire la recreaţia elevilor, în regulamentul pentru Colegiul „Sf. Sava" din Bucureşti, se preciza : **„Lecţiile de petrecere să se facă de obşte în vremea de recreaţie, iar cînd copiii se vor juca, se vor opri de a arunca cu piatra ; se vor păzi de a se sui pe ziduri sau pe copaci, de a alerga şi a se juca pe scări şi pe palimare, cu bună chibzuire însă li se vor da mijloace de a face exerciţii gimnastice, care le pot întări trupul şi a-i face îndrăzneţi".**

Deşi unele idei despre educaţie fizică sînt enunţate destul de lapidar în Regulamentul Organic, considerăm că acest document a creat un precedent care şi-a găsit o precizare mai temeinică în Legea Învăţămîntului din anul 1864, cînd se pun bazele organizatorice ale educaţiei fizice pe multiple planuri.

Tiberiu CORNEŞANU

ÎNVĂŢĂM, JUCÎNDU-NE

Din iniţiativa Centrului metodic al C.J.E.F.S. Timiş — instituţie care a reuşit să realizeze o serie de acţiuni pozitive în sprijinul popularizării educaţiei fizice şi sportului — a apărut recent la Timişoara o carte care va reprezenta un bun preţios pentru profesorii de educaţie fizică din şcolile generale.

Este vorba de lucrarea „Jocuri dinamice", al cărei autor este unul dintre cei mai străluciţi reprezentanţi ai vechii generaţii de dascăli, tov. Iuliu Ilca, conferenţiar la Universitatea din Timişoara, unul dintre promotorii şcolii bănăţene de educaţie fizică

Avînd o îndelungată şi bogată activitate în domeniul educaţiei fizice şcolare, conf. univ. Iuliu Ilca prezintă în cartea „Jocuri dinamice" experienţa unui pasionat specialist care are marele merit de a fi reuşit să ne transmită rezultatele muncii sale de peste 40 de ani, într-o lucrare de mult aşteptată şi care umple un mare gol în literatura de specialitate.

IULIU ILCA : Jocuri dinamice, pentru clasele I—X. Timişoara, 1972; pag. 276.

Este o carte din care se poate afla importanţa deosebită a jocurilor şi marea lor valoare pedagogică în opera de educaţie a copiilor.

Iată motivul pentru care această lucrare nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui profesor de educaţie fizică şi mai ales a celor care predau la clasele I—IV.

Numeroasele desene şi schiţe ale prof. Doina Pentea sporesc mult valoarea practică a lucrării.

prof. Camil MORTUN

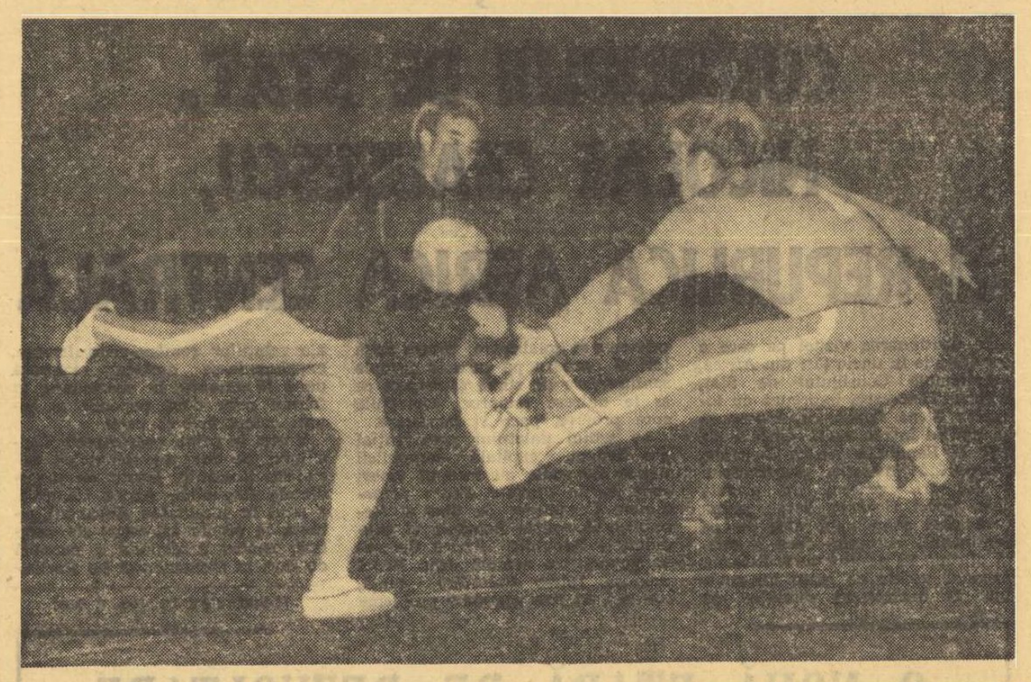

UN GOL NEOBIŞNUIT...

Celor care nu-şi mai reamintesc întîmplarea ciudată, dar perfect... regulamentară — le oferim imaginea alăturată, realizată de fotoreporterul ploieştean Ion POPESCU, în timpul meciului de handbal dintre reprezentativele României şi Iugoslaviei, desfăşurat nu de mult în cadrul „Trofeului Carpaţi" : portarul român Penu înscrie un gol omologului său iugoslav Zivkovici !

Ei, veţi zice, şi ce-i cu asta, doar s-au mai văzut portari de handbal transformînd lovituri de la 7 metri, după cum Zombori sau Toma şi-au părăsit nu o dată buturile, spre a executa penalty-uri la fotbal...

Da, numai că secvenţa surprinsă pe peliculă — de care cu siguranţă îşi amintesc spectatorii prezenţi în sala „Victoria" din Ploieşti — se datorează nu unei lovituri de la 7 m, ci unei faze cursive, în care Cornel Penu şi-a părăsit propria poartă, a primit o pasă şi — sesizînd faptul că jucătorii iugoslavi „păzeau" fiecare cîte un handbalist român, în cadrul marcajului „om la om" — a sprintat spre poarta adversă, înscriind spectaculos !

Se zice că, urmărind un asemenea moment inedit în desfăşurarea unui joc de handbal, un spectator ploieştean, pătimaş al fotbalului, ar fi exclamat cu năduf : „ei, dacă şi Mişu Ionescu ar face aşa ceva..."

S-A STINS VOCEA CRAINICULUI

Recent, o veste tristă a îndoliat lumea pugilistică. La New York s-a stins din viaţă, la vîrsta de 69 de ani, după o scurtă dar grea suferinţă, celebrul crainic al marilor gale de box de la Madison Square Garden, Johnny Addie. Cariera sa de speaker a început cu 25 de ani în urmă, odată cu senzaţionala revenire postbelică în ring a lui Joe Louis.

Trista împrejurare ne sensibilizează cu atît mai mult cu cît ultimele meciuri pe care Johnny Addie le-a prezentat în ring au fost cel profesionist dintre Ken Buchanan şi Ismael Laguna pentru titlul mondial la categoria uşoară (disputat la Madison Square Garden) şi meciul de amatori S.U.A.—România, pe care cu atîta amabilitate a acceptat să-l recomande publicului în sala Coliseum din Latham (statul New York). Iată-l, de altfel, în fotografie, pe treptele ringului (în dreapta), mulţumind redactorului nostru Victor Băniculescu pentru ajutorul dat la descifrarea numelor româneşti, ce i se păreau destul de complicate.

LOVE STORY A FOST SCRISĂ DE UN... MARATONIST!

Receptată în maniera cea mai diversă, admirată pînă la extaz de unii, cumplit combătută de alţii, povestea de dragoste a americanului Erich Segal, nepretenţioasă şi lipsită de trufie (însuşi autorul recunoaşte că „n-are valoare literară"), a însemnat „best-seller-ul" tuturor timpurilor, iar filmul cu acelaşi nume a bătut toate recordurile afluenţei de public, rivalizînd cu ceea ce a fost, cu decenii în urmă, marele eveniment cinematografic „Pe aripile vîntului"...

În clipa în care cartea a fost tradusă în 28 de limbi şi într-un tiraj apropiindu-se — într-un singur an — de 100 milioane de exemplare, tînărul romancier „de circumstanţă", profesor de literatură clasică la Universitatea Yale, specialist în Homer şi Horaţiu, erudit şi poliglot, a devenit — peste noapte — ţinta interviurilor de tot felul, care l-au descoperit, spre surprinderea unanimă, drept un intelectual cu preocupări multilaterale, complex, îmbinînd şi cultivînd în egală măsură hexametrul antic şi muzica, pictura şi — ceea ce constituie mobilul acestor rînduri — SPORTUL.

Întrebat de un gazetar ce crede că reprezintă în realitate, ce latură a personalităţii sale are convingerea că-l defineşte cel mai fidel, profesorul de literatură, vorbind curgător nouă limbi, a răspuns pe dată : **„Sincer fiind, singurul lucru pe care îl cunosc perfect este... maratonul !"**

Interlocutorul a ridicat din umeri, încurcat, dar explicaţiile abundente ale lui Erich Segal au avut darul să-l dumirească, romancierul amintindu-i de cele 40 de întreceri de maraton la care a luat parte, de satisfacţiile şi amărăciunile lor, cea mai grea înfrîngere — ocuparea locului 421 în tradiţionala cursă de la Boston, în 1970 — fiind scuzată prin **„lipsa timpului necesar antrenamentului, timp pe care l-am dedicat lui „Love Story".**

Despre ruta maratonului din Boston — la care a luat parte de 16 ori — Segal declară că **„o ştie pe dinafară, cu fiecare cotitură, cu fiecare colină"**, şi că iubeşte concursul de acolo, deşi acesta nu i-a adus niciodată vreo satisfacţie deosebită, greutatea ei — ironic denunţată în articolul „Iadul de la Boston", publicat în New York Times în aprilie 1970 — împiedicîndu-l să termine vreodată parcursul înainte de 2 ore şi 42 de minute...

Am fi fost tentaţi să credem că amănuntele de mai sus sînt simple invenţii, scorneli publicitare ale unui condei urmărind cu orice preţ senzaţionalul, dacă n-am fi întîlnit — în alt interviu — un răspuns al aceluiaşi Segal, vorbe care ne-au confirmat dragostea sa pentru sport :

— Oricît vi s-ar părea de ciudat, nu ziua în care a apărut „Love Story" a fost cea mai fericită din viaţa mea, ci aceea în care am cîştigat cursa de 33 de mile din California, cu un timp mulţumitor, 4,00:57.

Aşadar, nu e nici o exagerare : „Love Story" a fost scrisă de un profesor maratonist care consideră că **„alergarea zilnică reprezintă mijlocul ideal de relaxare şi regenerare a forţelor fizice şi intelectuale"**, de un specialist în Homer şi Aristofan, al cărui vis este să acopere cu talpa distanţa „cea adevărată", pe care a străbătut-o cîndva nefericitul soldat atenian, vestind victoria de la Marathon...

PICĂTURI

În sporturile de echipă, personalitatea unui jucător imprimă farmec şi culoare unei partide, dar eficienţa nu poate fi dobîndită decît prin integrarea totală a vedetei în jocul de ansamblu.

★

În trecut, conducătorii de state spuneau că totul se reduce la o singură formulă magică : bani, bani, bani. Astăzi, în toate sectoarele de activitate (deci şi în sport) este nevoie de : pregătire, pregătire, pregătire.

D. MORARU-SLIVNA

DIN NOU „ACASĂ"

Petru Emil a revenit la „U" Cluj! După un relache de cîţiva ani, fostul echipier al Universităţii Cluj, Petru Emil, a revenit la clubul „mumă" şi a îmbrăcat din nou treningul-negru cu potcoavă. De data aceasta, însă, nu pentru a intra la mijlocul terenului — spaţiu pe care l-a dominat atîţia ani — ci pentru a instrui o pleiadă de pitici, care să preia poimîine schimbul de la Anca şi Lică.

În catalogul grupei (cea mai mică din suita celor şase care funcţionează în cadrul centrului de copii şi juniori „U" Cluj), dascălul Petru Emil a înmatriculat, pentru început, 40 de nume, toate anonime astăzi, dar toate aspirînd la postul lui Adam sau la gloria lui Zamora. „Pentru că la vîrsta lor (n.n. : 9—11 ani), fotbalul se reduce la două posturi centrale : vîrful de atac şi portarul, exact acelea unde omul cu mingea poate face minuni sau poate îngropa meciul", susţine profesorul care a descoperit preferinţele şi a sondat gîndurile micilor lui discipoli.

În atari condiţii, nu-i va fi uşor să scoată un mijlocaş cum a fost ... Petru Emil! **(Ş. D.)**

REFLECŢII FOTBALISTICE

- La fiecare şut expediat de el, se schimbă şi tabela de marcaj. Fără s-o mînuiască nimeni !
- Delicaţi adversari ! Au văzut că este obosit şi l-au culcat... în careu !
- Nu e dumerit deloc. Dacă are viza medicului, de ce l-au mai controlat şi apărătorii adverşi ?
- Golul este un loz în plic pe care îl tragi cu... piciorul !

Dumitru NEGREA

MICROFOILETON

MĂI, CE S-A MAI DISTRAT!...

A plecat într-o excursie la sfîrşit de săptămînă, cu trenul special, spre Valea Prahovei, unde s-a simţit „nemaipomenit". O spune tuturor, povesteşte cu lux de amănunte tot ceea ce a făcut. Vreţi să ştiţi şi dv cum şi-a petrecut timpul ? A început să se distreze încă din compartiment, cu... coniac. Trenul înghiţea kilometri, el şi amicii lui stele. Şi luptau disperaţi de parcă citiseră niscaiva instrucţiuni în care scria : „Vai de cei ce ajung în vreo localitate din Valea Prahovei, fără o cantitate de alcool corespunzătoare înburgitată". Vorbea, rîdea zgomotos şi filozofa : „Să bem fraţilor, că vin munţii. Nu de alta, dar trebuie să urcăm şi alcoolul ne dă aripi".

Cu asemenea glume bune, ba chiar foarte bune, excursionistul nostru a ajuns la Predeal. Unde gara i-a făcut o bună impresie. Avea un stil deosebit, numai că se cam învîrtea şi-i ametea capul. Ce s-a mai distrat pe drumul plin de zăpadă însă, în drum spre cabană ! Venise în pantofi, cu pălărie şi valiză. Pe poteci, pînă sus — vreo oră şi jumătate de mers pe jos — s-a amuzat pe seama ghidului, o femeie. „Tovarăşe ghid, opriţi coloana că mi-am pierdut un pantof", „Cine are o sîrmă sau o sfoară, că mi s-a rupt mînerul la valiză". Cellalţi excursionişti, — fără stele — se iritau fiind nevoiţi să se oprească mereu, afară era ger. Pînă la urmă i-au dat o căciulă, un fular gros, cite ceva asemănător şi altor colegi la fel de bine echipaţi pentru munte şi, tîrîş, grăpiş, mai mult împinşi, au ajuns la cabană.

Cel de care vă vorbim, cînd a dat de căldură, s-a cam moleşit. În timpul mesei de seară, cînd cabana răsuna de risete şi veselie, el picotea. Dar şi-a revenit şi cînd excursioniştii ceilalţi au plecat să se culce — a doua zi unii voiau să urce pe munte, alţii să schieze — el, plin de viaţă şi iniţiativă, a strigat : „Să vină magnetofonul". Că a venit, nu-i nimic, dar a cîntat tare, de scula şi pietrele, pînă spre ziuă. Ce distracţie a fost cu cei ce apăreau în pijamale, rugîndu-l să înceteze. „Ce, sîntem la sanatoriu ?" — striga el în aplauzele amicilor care tropăiau. „Am venit să mă distrez". Şi dă-i cu Anda Călugăreanu şi Tom Jones în timp ce alţii voiau să doarmă. Pentru omul nostru cabana era un fel de sală de petrecere, sau codru unde fiecare poate face ce vrea.

A doua zi dimineaţă s-a distrat cu... ţuică fiartă (era ger...), cu cafele, prin cofetării. Pe la prînz, după ce a luat masa, a început să se pregătească de plecare. Sînt de reţinut printre altele : ştergerea pantofilor — nu poţi ajunge oricum în Capitală, nu ? — cu covorul ; demontarea unei clanţe de la o uşă cu care să-şi o înlocuiască pe cea defectă de la baia de acasă şi stropitul cu vin, al drumului, la întoarcere.

„Rău fac cei ce nu se duc la munte" spune el. „Rău fac unii că se duc" spun alţii.

Modesto FERRARINI
Emanuel FANTANEANU

P.S. Prezentul material este scris la sugestia **Oficiului de turism al municipiului Bucureşti** şi a ghizilor ce reclamă echipamentul necorespunzător al celor ce merg pe munte precum şi consumul, neindicat, excesiv, de alcool ; a **Oficiului judeţean de turism Braşov** care, prin directorul său adjunct **Mihai Teişanu,** ne spunea că se cheltuieşte mult cu înlocuirea geamurilor sparte, a clanţelor dispărute, a lenjeriei stricate de excursionişti. În plus, pentru a atrage atenţia grupurilor că au datoria să facă linişte noaptea şi nu să petreacă, în dauna odihnei celorlalţi. Aşa cum au făcut — pentru a da şi exemple — grupurile de la Policlinica Vitan şi Centrul metodologic de stomatologie cu prilejul excursiilor din 29 ianuarie a.c.

ADEVĂRURI TÎRZII...

CAMPIONATUL DIN 1962. **C.F.R. Timişoara are meci la** Turda, în Divizia B, cu Arieşul. Feroviarii pleacă spre Turda cu trenul. Pentru cîteva minute, Surdan pierde, însă trenul. Singura salvare : motocicleta. Urcă imediat pe o motocicletă şi spre Turda îi-a fost drumul. Drum lung, aşa că abia spre seară a ajuns la porţile Clujului. Pe Feleac, o maşină l-a orbit cu faza mare şi Surdan s-a trezit rostogolindu-se. Motocicleta plecase în altă parte. Din fericire, n-a fost un accident grav. A doua zi, **Simion Surdan** înscria golul victoriei, cu patru minute înainte de final.

Golul acesta a însemnat pentru un clujean nu mai puţin de 58 000 lei. Dacă Surdan nu l-ar fi înscris, cetăţeanul din Napoca ar fi avut 12 rezultate exacte. Cum însă a trecut de puţin pe lîngă „marea sumă" i-a scris lui Surdan, la Timişoara, spunîndu-i ce valoare a avut şutul său din acel minut 86. **„Dacă accidentul acela de pe Feleac s-ar fi petrecut după meci — spune şi azi Surdan — aş fi crezut că e vorba de revanşa pronosporticului. Aşa însă..."**

★

TOAMNA LUI '71. Septembrie. Jiul a jucat simbătă. Şi duminică, antrenorul său, Eugen Iordache, merge la Braşov să vadă în meciul Steagul roşu — „U" Cluj pe adversarul din etapa următoare — teamul de sub Tîmpa. În teren, arbitrul partidei de la Braşov, bucureşteanul C. Dinulescu. Din vorbă în vorbă, cei doi ajung şi la Jiul, şi Eugen Iordache spune ceva despre antrenamente. Scoate chiar din buzunarul său fluierul cu care conduce antrenamentele minerilor, C. Dinulescu face o... pasiune fulgerătoare pentru fluierul antrenorului şi după lungi insistenţe îi obţine cadou. **„Cu fluierul acesta avea Dinulescu să acorde împotriva echipei mele un penalty gratuit în meciul amical cu Steaua, la Bucureşti, în pregătirile de iarnă".** Eugen Iordache are acum un fluier şi mai frumos. Dar a jurat să nu-l dea nimărui. Poate din superstiţie...

★

LA ULTIMELE DOUĂ FINALE ALE CUPEI ROMÂNIEI, **Mircea Petescu,** căpitanul U.T.A.-ei, a făcut prinsoare cu un cronicar în privinţa rezultatului final. Şi de fiecare dată, Mircea Petescu a cîştigat sticla de oranjadă, luînd Steaua, fosta sa echipă. Anul acesta, la Timişoara, în 16-imile Cupei, cei doi au făcut din nou prinsoare. De data asta, Petescu a luat însă echipa studenţilor. Şi a cîştigat din nou, acum însă o sticlă de vin. Ziaristul a cerut revanşa pentru meciul cu Tottenham de la Arad. Mircea Petescu, căpitanul U.T.A.-ei a cîştigat şi acest pariu...

Mircea BĂTRÎNU

„Cibi" Brgun povesteşte...

CÎND EŞTI TÎNĂR ASCULTĂ DE BĂTRÎNI!

Prin 1925, mă număram şi eu printre atacanţii echipei AMEFA din Arad. Înaintarea avea următoarea formulă: Auer, Braun, Stofa, Teleki, Auer II. (Eu eram cel mai tînăr, căci nu aveam mai mult de 20 de ani). Ei, ce mult aş mai dori să-i am şi acum, dar viaţa e o partidă fără „tur-retur". Stofa, dimpotrivă, era „bătrîn". Era mai mare ca mine cu vreo zece ani. Ce să-i faci, aşa era pe atunci. În echipă jucau, uneori, oameni din două generaţii, ba am văzut şi cazuri cînd bunicii jucau alături de fiii şi nepoţii lor... Era unul Chila, din Pîrneava, care juca „bec". Băiatul lui, de 33 ani, era mijlocaş, iar nepotul, de 14 ani, aripă dreaptă... Cine-l lovea pe mezin încasa imediat două cotonoage : una de la tatăl lui, a doua de la... bunic.

Cum spuneam, eu eram pe-atunci „bobocul" în atacul AMEFA şi bineînţeles, „ciuca" tuturor reproşurilor. Greşea Teleki, era luat în primire... Braun, greşea Stofa, tot Braun „încasa" papara. Trăgea Auer peste bară, la cine se răstea Stofa? Tot la bietul Braun, sărmanul...

— De ce nu i-ai pasat mai iute, mucosule ?

Eu tăceam mîlc şi-nghiţeam în sec... N-aveai voie să mişti în front cînd vorbea unul mai vîrstnic din echipă, sau antrenorul. Acum, nu prea mai este aşa... Azi auzi vorbind mai mult jucătorii... Antrenorul, uneori, abia dacă mai are şi el loc să se-nscrie la... „diverse".

...Jucam deci într-o zi cu Gloria, în derbyul Aradului. La scorul de 0—0, Stofa vrea să deschidă lateral aripa dreaptă, dar loveşte prea tare balonul şi acesta o ia razna... Eu alerg după el, dar Stofa îmi strigă:

— Nu mai fugi, coropişniţă, că-l prinde portarul.

Dar mîngea, capricioasă, se poticneşte într-un smoc de iarbă... Aveam lacrimi în ochi de ciudă. Rataserm o mare ocazie de gol. Dacă continuam să alerg aş fi prins balonul şi drept în plasă l-aş fi pus, zău aşa...

Ce să fac ? Am bodogănit eu ceva în gînd, am strîns din dinţi şi am continuat să joc cu şi mai multă înverşunare...

La un moment dat, norocul îmi face cu ochiul... Prind o minge nesperată şi deşi n-aveam un unghi favorabil (eram aproape lipit de linia de corner) am şutat, spunîndu-mi : fie ce-o fi.

Şi ce crezi dumneata că face a naibii băşică? Se izbeşte de Albu şi de portarul Kiss, şi drept în poartă poposeşte. Bineînţeles, c-am sărit în sus de bucurie şi am alergat spre Stofa :

— Soni baci, gol.

Dar ce crezi dumneata că face „bătrînul" Stofa ? Îşi pune mîinile-n şolduri şi după ce mă-njură ca la uşa cortului, zbiară :

— Nenorocitule. Trebuia să-mi pasezi mie !

Asta m-a scos complet din sărite. N-am zis nimic dar după meci l-am reclamat pe Stofa conducătorilor, acuzîndu-l că mă persecută... Stofa s-a mai muiat, iar a doua zi, la antrenament îl văd că vine spre mine. Zice :

— Degeaba ţi-a sărit ţîfna ieri. Arată-mi şi mie de unde ai marcat golul acela...

— Uite, de-aici, zic eu.

— Bine. Poftim mîngea. Trage la poartă de aici şi marchează dacă mai poţi.

Am încercat de vreo sută de ori. Într-adevăr, din unghiul acela imposibil, NU SE PUTEA MARCA !

— Aţi văzut ?, *zice „Soni baci"*, nu era bine dacă-mi pasai mie ?

Cu acest argument m-a convins că are dreptate !...

Marcasem din... greşeală.

Răspunde Ion Poştaşu

VASILE CONSTANTIN, GRUPUL IND. CHIMIC RM. VÎLCEA. **„Am făcut un pariu cu un coleg că la conducerea echipei naţionale de fotbal pentru meciul Portugalia-România (pierdut de noi cu 3—0), din preliminariile C. M. 1970, n-a fost Angelo Niculescu, cum susţine el, ci Constantin Teaşcă".** Aţi pierdut legînd de numele lui Teaşcă rezultatul de la Lisabona. Nu erau suficiente înfrîngerea cu 6-0 din faţa Spa-

niei şi aceea cu acelaşi scor din partida Budapesta-Bucureşti, de acum cîţiva ani ? Aţi vrut să i-o puneţi în circă şi pe asta ?...

NICOLAE MAGDA, ALBA IULIA. Constat cu bucurie că rubrica pe care o redactez a devenit o rubrică a tuturor vîrstelor. Doar cu copiii aflaţi încă în leagăn şi cu cititorii trecuţi de 70 de ani, n-am avut încă plăcerea să corespondez. Dar nu-i timpul trecut ! Îmi permit să reproduc cîteva rînduri din scrisoarea dv : **„Mult m-am frămîntat, pînă să vă scriu această scrisoare. Deşi sînt în vîrstă de 65 de ani şi sînt pensionat, am o mare pasiune pentru sport. Pare curios, cînd majoritatea inimilor bat pentru fotbal, pe mine mă pasionează tenisul, mai ales de cînd Năstase şi Ţiriac s-au impus printre cele mai bune rachete ale lumii. De aceea, mă gîndesc că Iliuţă al nostru şi Ţiriac cel tenace, ar trebui să-şi găsească timp şi să întreprindă, cîteva luni, turnee de popularizare în ţară".** Cîteva sînt prea multe. Cei doi au ajuns la valoarea de astăzi, tocmai fiindcă au avut şi au o bogată activitate competiţională, care se concretizează în experienţă, în creşterea continuă a măiestriei sportive sau măcar în menţinerea ei. Dar, cîteva săptămîni, da !

I. GIURGIU, BUCUREŞTI. Am reţinut cele „culese de pe gazon" de dv : **Degajare la adversar = generozitate excesivă**
Corner direct în gol = economie de timp
Centrare cu boltă = loz în plic
Proteste la deciziile arbitrului = cartonaş, în orice caz, dar în nici un caz, cu... prăjituri.

Iar dintre reflecţiile trimise sub titlul „N-ar fi rău", ne-a plăcut următoarea : **...ca arbitrii să rămînă ARBITRI, şi în timpul jocului şi mai ales atunci !**

VIRGIL NUŢU, SLOBOZIA. Aţi confecţionat un fanion al clubului Steaua şi... cineva vi l-a confiscat ! Nu pot crede altceva decît că persoana în cauză este un suporter şi mai pasionat al Stelei ! Oricum, trebuie să vi-l înapoieze.

CORNELIU TATU, CÎMPENI. Probabil că aţi citit, între timp, rezultatul tragerii la sorţi a celor două cupoane cîştigătoare, care ofereau cîte o excursie la München, la J.O. de vară. Aţi citit şi... i-aţi invidiat pe cei doi norocoşi. Asta am făcut-o şi eu, după ce crezusem că mă voi bucura de graţiile Fortunei ! În încheiere, mulţumindu-mi pentru răspunsurile date cititorilor (vă mulţumesc şi eu pentru compliment !), mă întrebaţi : **„de ce nu vreţi să vă dezvăluiţi adevărata identitate ?** Atîta mi-ar trebui, după ce am supărat nu ştiu cîţi cititori, cu răspunsurile mele ironice !

CORNEL CICORTAS, LIPOVA. **„Majoritatea comentatorilor din presă, televiziune şi de pe stradă susţin că echi-**

pa noastră de hochei merge slab. Nu pretind că deţin adevărul perfect, dar părerea mea este că în jocurile din această ediţie a campionatului, hocheiştii noştri au marcat un progres faţă de ediţiile trecute. În apropiatele meciuri din cadrul Campionatului mondial (grupa B), ei vor demonstra ce ştiu şi ce pot". Ce bine ar fi ! Nu vă puteţi închipui cu cîtă plăcere şi-ar face ziariştii autocritica !

RADU ALEXA, REŞIŢA. Chiar dacă m-am lăsat păcălit, o dată, de acel anonim care semna „Ion Reşiţeanu", nu vreau să mă las păcălit a doua oară, înserind replica dv., asupra căreia păstrez rezerve, din moment ce nu spuneţi clar cine sînteţi, adresa sau locul de muncă.

Ilustraţii : N. CLAUDIU

**) Din volumul „Fotbal în glumă", în curs de apariţie la Editura „Stadion".*